

De pedante Paddestoel.

DE PEDANTE PADDESTOEL. ††
DOOR MARIE MARX-KONING.
SPROOKJE VOOR GROOTE
MENSCHEN. † † † † † † † † †

't Was een frissche, van licht tintelende najaarsdag. De loofboomen, dragende groote, loome, volgroeide bladen, stonden te wachten in 't blauw-en-gouden licht, dat uit den hemel stroomde over de grijs-glimmende denne-kruinen, over de vlak-liggende landen, en over de heuvels, door krachtige, vast in den grond pakkende stammen beklommen.

Op een vooruitstekende punt land, waar twee beekjes samen kwamen, en klater-babbellend verder ijlden, beurde, tusschen rijp, zaad-dragend pluimgras en stugge bosjes hei, een mooie, roode paddestoel zijn rond kopje uit den zijg bemosten grond. Hij was helrood, met een geelwitten schijn over zijn ronde vlakke; en zag er zoo vroolijk uit, dat het blonde pluimgras zich voorover boog, om hem goed te zien.

De pittige najaarslucht had hem vlug doen groeien.

't Najaar weet wel dat het weinig tijd heeft; en wat het doet, doet het snel. Snel verguldt het de boomen, snel zendt het zijn gewieken adem langs de bang-krakende takken om ze te ontbladeren: want de winter wacht al; al héél nabij.

Voor de paddestoel dus tijd had, om veel na te denken over het licht en over het leven, waarin hij zoo opeens gekomen was uit de zwarte, geheimzinnig-zwijgende aarde, stond hij, toen hij den witten sluier verbroken had, die beschuttend over hem heen huifde, als een kleine, trotsche koning op de vooruitstekende punt land, en keek tevreden om zich heen.

Het speet hem, dat zijn dikke, brosse stengel hem belette te groeten naar alle kanten; en hij lachte maar, om zijn blijdschap te toonen over 't mooie rondom hem.

Het heldere, voorbij-snellende water van de beek, dat op zijn in 't licht schitterende golfschubben nu en dan een afgevalen blad droeg, als een luchtig bootje voorbij drijvende, knabbelde langs de nat-zwarte kanten van

't land waar hij stond, als op een groen-fluweelen troon; terwijl het buigend pluimgras een troep gedweë hovelingen leek, en de bosjes stijve, paarse hei, hofdames, die wachtend op 't geen hij gebieden zou, bijeen stonden.

Hij was heel mooi, de paddestoel.

Op zijn hel, licht-vangend, bol-rond bovenvlak, waren kleine witte kralen gegroeid, die prachtig zijn krachtige, roode kleur verhoogden.

Zijn fluweel-zachte, brosse stengel droeg een fijnen, rondom-hangenden sluier. Teer en dun als kant, drapeerde die sluier hem met sierlijke plooiën. Het vorstelijk-onbuigzame van dien stengel gaf hem groote waardigheid, tegenover het licht wuivende pluimgras, en 't meegaande, burgerlijk-veerkrachtige mos.

Ook de sierlijke, 't water overhivende varens, zwaar van zaad, waren, bij hem vergeleken, licht-bewogen dingen, zonder trots.

Aan den kant van 't eene beekje, langs 't stuk land waar de paddestoel stond, groeide laag elzenhout; en een eenzaam, knorrig sparretje dat verdwaald leek, keek donker op hem neer.

Waar het andere beekje kwam aanglijden, was een geel-wit zandpad, waar knoestige eiken stonden, die hun wortels oplichtten uit den grond, of ze vonden, dat ze oud genoeg waren, om niet meer door de aarde geholpen te worden bij het staan. Langs hun stammen waasde, groen, een doezelig larixboschje, waar 's avonds konijntjes wandelden.

Waar de beekjes samen kwamen, keek de paddestoel ver over het glinsterende watervlak, dat altijd rusteloos-ijverig bewoog. Ze brachten veel licht mee, veel blauw licht, van de hoogten waar ze ontsprongen, als een levend wonder van klaarheid, uit de donkere, stille aarde.

Een eenzaam, sentimenteel berkje stond tusschen het dunne, babbelachtige elzenhout, even nadat de beekjes vervroolijkt, levendig-druk, samen verder stroomden.

Het was een dun berkje met veel wit aan zijn stam, dat zilverig-schilferend hier en daar loskrulde, en waar trosjes geel-groene korstmossen op leefden. Het had maar twee armen, waarmee het machteloos over de beek